

JOVENTUT

CATALANA

MAS I ROCA

24 - 26 PORTAFERRISA, 24 - 26 TEL. 1574 A
16 FONTANELLA, 16 „ 2713 A

Camises, corbates, gèneres
de punt, mitgeria, guanteria

Noves i variades col·leccions en articles del seu ram

PER A LA MIDA, ESPECIALITAT

NAVALLES I MAQUINES PER AFAITAR ASSEGURADES

(CASA FUNDADA PER R. ROCA)

JOSEP ROCA

TALLER D'ESMOLAR

PLAÇA DEL PÍ, 3
(D'AVANT DE L'ESGLÉSIA DEL PÍ)

CASA BARNET

Presenta les últimes novetats
per a senyora en LLANES,
SEDES I COTONS

Exhibició diària, als seus salons, de
la primera col·lecció d'Espanya, quins
models són escollits entre els més
renombrats modistos parisencs

6 i 8, Portal de l'Àngel - Barcelona

CASA PUIG

NOVETATS PER A SENYORA ***

ACTUALMENT EXHIBICIÓ
DE FIGURIN/ MOVIBLES
ALS APARADOR/ DEL
SALÓ DE LA MODA

CALL, 9 I 11 I SANT RAMON, 2

El millor material
per a teulades es la

URALITA CANALETA

Plaça d'Antoni López, 15 - Telèfons 1644 - 848 A
BARCELONA

REPRESENTANTS I DIPOSITS ALS PRINCIPALS INDRETS DE CATALUNYA

<h1>JOVENTUT CATALANA</h1> <p>Revista setmanal d'art, literatura, modes, esports, actualitats</p> <p>— Admet, en preferència, la col·laboració novella de Catalunya</p>																		
<p>Eventualment les subscripcions, dipòsit general i tota correspondència:</p> <p>QUIOSC - LLIBRERIA SIBILA</p> <p>Rambla de Sant Josep (davant de can Cuadros)</p>					<p>PREUS DE SUBSCRIPCIO:</p> <table><tr><td>Barcelona</td><td>un mes</td><td>1'10 pessetes</td></tr><tr><td>Províncies</td><td>un any</td><td>13'50 "</td></tr><tr><td>"</td><td>six mesos</td><td>7'— "</td></tr></table> <p>(Províncies, pagament a la bestreta)</p>					Barcelona	un mes	1'10 pessetes	Províncies	un any	13'50 "	"	six mesos	7'— "
Barcelona	un mes	1'10 pessetes																
Províncies	un any	13'50 "																
"	six mesos	7'— "																
ANY I			BARCELONA, 6 DE NOVEMBRE DE 1924				NÚM. 1											

En començar...

JOVENTUT CATALANA saluda cordialíssimament a tota la premsa en general i, molt especialment, a la que com nosaltres té uns mateixos ideals de noblesa i catalanitat. Es complau, també, en oferir-se generosament des d'ara, a les col·lectivitats laborioses, per a l'espandiment de totes aquelles causes dignes i de justícia, de les quals serà ressò, no regatejant per assolir-ho, cap mena de propaganda.

Nascuda a la terra nostra, ajudarà amb totes les seves forces a l'enaltiment de la terra, dels seus homes i de les seves institucions. Serà una flama encesa sempre, en holocaust a les nostres tradicions i a les nostres fervors, però serà flama d'una llàntia nodrida amb totes les intel·ligències novelles de Catalunya, d'aquelles intel·ligències que, essent inquietes, son encarades cap a una albada magníficent.

Motivació

Feia temps que trobavem esquives per als nostres anhels literaris i per a l'esplai de les nostres il·lusions juvençanes—respectables, però, i dignes de la consideració més alta—les pàgines, massa aciençades potser o massa closes a tota novella alenada, de les revistes circulants avui. I això s'esqueia, precisament, quan vibrava com mai entre nosaltres, joventuts de Catalunya, un frissar i un alenar pletòric d'amor i de grandeses propícies a la rima i al bell dir... Tots ho sabeu! No ens entenguèren mai, perquè mai volguèren escoltar-nos; ens refusàven el dictàmen, perquè mai tingueren esment de les nostres presentalles; ens barraven el pas, perquè el seu pas segur no fos torbat per nostres passes incertes... I tant poc com demanàvem! Volíem, no un lloc, sinó assolir el primer esglaó i, fins per això, les mans seves mai per mai volgueren estrènyer les nostres... Anaven amunt, amunt i despiatadament ens deixaven enrera. Ens donaven claror i ensems ens deixaven entre tenebres. Però, el seu menyspreu fou providencial, car fecondà la nostra

obra, la seva curtedat espiritual realitzà tota aquesta realitat que avui presentem, orgullosos, al juí de les intel·ligències que, com nosaltres i amb nosaltres, vulguin manifestar-se lliurement.

La nostra invitació

I ara que havem exposat el motiu de la creació de JOVENTUT CATALANA, passem a invitar-vos a que hi col·laboreu tots. Serem indulgents en la tria dels treballs que remetereu, per tal de que així poguem assaonar venturoses primícies. Serem indulgents tal com cal que siguem i tant com poguem esser-ho. Servarem sempre un bon to i no farem escola, ni pretenim establir capelletes.

La nostra Revista, doncs, és oberta a tots oratges i sobretot oberta cel amunt. Sapigueu-vos invitats coralment a ésser en les nostres pàgines. Cal escriure pensant en Catalunya, i les vostres, avui minúscules signatures, seran estels naixents entre la constel·lació de les dels mestres, que amb gest reconfortador, s'han prestat a ajudar-nos.

Ideari

L'havem insinuat ja, però, per si calgués, repetim-lo: Protegir i encaminar als novells escriptors com a base primordial, defensar els interessos espirituals de la nostra terra, i orientar, en definitiva, la nostra publicació cap a un sentit d'amenitat constant. Aspirem la plena divulgació. Amb les corresponents seccions i pàgines de literatura, (novel·la, vers i prosa) arts, modes, cinematografia sana, esports, actualitats gràfiques, etc. be pensem arribar-hi. I hi arribarem perquè tenim confiança en nosaltres mateixos i perquè confiem també que, almenys, una selecció de públic català bé sabrà comprendre'ns.

LA REDACCIÓ

Tardor

Som al temps en què cauen les fulles i les vides.

Jo, però, no sento una vida, sinó la vida. Ni la meua vida, sinó el punt essencial, de la Vida eterna, de l'esperit, on som tots dos, Ifigènia, tu i jo.

Em plau de constatar, quan tothom a Ciutat canta la mort i canta la posta, que jo començo ara, com sempre començo, i que veig objectivament les transformacions d'altri, dels qui no han sentit o han negligit les veus de l'esperit enlluernats o eixordats per la Ciutat, pel instants i per les circumstàncies dels anys i de les estacions.

Els ciutadans desitgen, volen i fins creuen amar. I així amen per motius fisiològics, socials o eco-

nòmics. O, quan més íntimament, per afinitats desitjades, volgudes i cregudes, i fins, per etzar, endevinades, espontànies, sanguínies, carnals o epidèrmiques.

La vera amor no depèn de cobejances, ni d'il·lusions, ni d'afinitats intel·lectives. L'amor essencial és unitat espiritual.

La meua amor és tan clara a la tardor com a la primavera, perquè no depèn del temps. La vera amor no ve d'un moment ni d'un dia, ni d'una estació, sinó de l'eternitat. L'amor essencial és unitat.

Es molt corrent a ciutat que l'amor vingui pel fet que una noia salvi un jove contra un perill de mort. Li salva la vida!—Una circumstància for-

tuïta, doncs, a Ciutat, és causa de l'amor. L'amor ciutadana és agraïment, compassió i voluntat, imaginació o creença. I quan la intimitat va descobrint diferències i antagonismes naturals, per ventura no és la més alta i pura ciutadania de dissimular i simular, adaptar i sacrificar la pròpia naturalesa, superposar, forjar una segona naturalesa, encara que calgui pagar una tal artificiositat ofegant fins el propi punt espiritual que és la causa inicial de les característiques personals.

Ben altrament és l'amor llibertadana; unitat espontània, coincidència de llibertats individuals; no és victòria d'esforços i circumstàncies, sinó victòria contra tots els esforços i circumstàncies que oposa Ciutat a Llibertat.

Em plau de veure pasar la tardor, tot l'exèrcit de crisis i de postes d'aquest instant, constaten

objectivament en mi una lleu sensació epidèrmica inofensiva, que'm dona per reacció un sentiment d'amor i de vida més fort que mai, en comptes de la morbosa voluptat que dona als altres. Quin efecte haurien tingut les tardors passades, si cada tardor trobava l'esperit sense immunitat.

Passa Tardor, passa, que ja't sentiran, i veuràs com són per a tu joguines, els ciutadans. Veuràs com enlluernats o eixordats per tu, ballen al so de les estacions, i senten crisis d'amor, perquè llur amor no'ls arriba a l'esperit, o no tenen noció de l'esperit.

Si, Ifigènia. Que passi la Tardor sense cad efecte contra la nostra amor. Els que tenim l'ànima d'esperit bateguem segons l'eternitat i l'infinit.

Així parlaria Llibertadà a Ifigènia en les hores de tardor.

DELFI DALMAU

L'humil fossar

Del cim devallàrem
al poble gentil;
del cim l'obiràrem
reposat i humil.

Perdut entre branques
d'etern verdejar,
té casetes blanques,
l'església, un fossar.

Un pla que el circonda
tòt d'hortes clapat;
la terra feconda
de fruits l'ha enjoiat.

Cirerê a la vora
de gai rierol
al xiprer que plora
somriu per consol.

Li deixa l'aucella
que en ell te son niu;
saltant, canta ella
la cançó d'estiu.

La cançó que ha apresat
del bell sol al raig,
la cançó tendresa
dels matins de Maig.

Que diu coses tristes
perquè son d'amor,
i coses que ha vistes
i canta un pastor.

Diu d'una donzella
i d'un rossinyol;
d'amor n'és morta ella,
ell, s'és mort de dol.

Diu que ella reposa
en aquest fossar;
de marbre és la llosa.
No hi voleu entrar?

La terra és humida,
té flaire de plors;
i un àngel convida
a pregar pels morts.

Té un xiprer que mira
tristament el cel,
i riu quan obira
l'encant d'un estel.

Del fossà a la porta
immòbils restem;
i diu veu devota:
— Bons companys, pre-
(guem...!)

L'oració pia
s'alça com un plany,
ocell que ens sentia
l'aprèn amb afany.

Cada matinada
de l'alba al clar raig
com cosa sagrada
li dirà molt baix.

Sa queixa somorta
somriure farà
l'àngel de la porta
de l'humil fossar.

MARIA DEL CARME NICOLAU

MATINAL

Canta el gall anunciant que neix el dia.
Les tenebres cedeixen a la llum
l'imperi de la terra, amb melangia.
Els ginesters exhalen grat perfum,
i per arreu pregon a l'alegria
del demati que ha d'arribar,
mati de primavera i de cel clar.
Per la platja, on sols mou remor l'onada
en llençar-se furient sobre algun roc,
la barca preparada
ja tenen els marins,
disposats a fer vela mar endins.
Poc a poc
desperta del seu somni la natura;
ja quasi s'afigura
el que abans eren ombres i misteri.
El rossinyol dintre son niu refila,
renega l'oriol amb poc senderi,
i cap al cel s'enfila
la calandria encisera,
com pietosa oreneta matinera.
Les masies barrades
grinyolen en badar les portalades
que escupen de llur sí la gent pagesa:
— exèrcit que s'escampa per la prada —
i que amb ferma escomesa
la terra torna esclava de l'arada.
Els núvols que a l'entorn
havien fet el jaç,
ferits per l'arribada del nou jorn
com cavalls sense brida
s'apressen a deixà el cel net i ras.
Arreu s'ou entonà un himne de vida...
I surt del mig de nostre mar llatí
un sol de foc, esplendorós, diví...

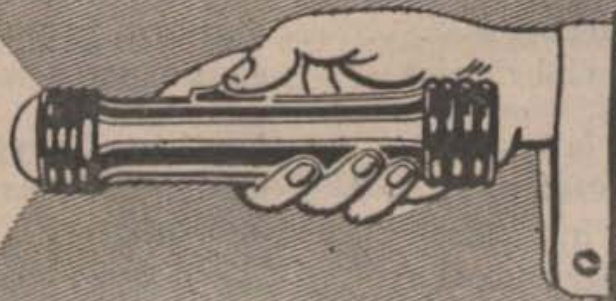
RAMON ARAMON

AI CAMP i a la CIUTAT

AMB UNA LÁMPARA DE MÀ
I PILA ELÉCTRICA

LOT

TINDREU LLUM BLANCA I PERMANENT
A TOT ARREU

SUPREMA

Pelai, 56 - Barcelona

Joventut Catalana Revista

ELS NOSTRES MESTRES
EN JOSEP MARIA FOLCH I TORRES

ESCRITOR, POPULARÍSSIM, MESTRE EN EL TEATRE, EN EL CONTE
I EN LA NOVEL·LA,
I GENTIL GUIADOR DE COR/ JOVENIVOLS,
AMB EL RETRAT DEL QUAL "JOVENTUT CATALANA"
S'HONORA

BIBLIOTECA PARTICULAR
ESTANISLAU ROIG GINÀ
BARCELONA

(CLIXÉ AMADEO)

LA DONZELLA PÀL-LIDA

I

No li sabíem el nom a aquella noia d'un bell semblar d'estàtua grega, aqueferada sempre amb flors vistositoses, que vivia davant per davant de la nostra finestra.

No sabem perquè, però no ens havíem atrevit mai a demanar-li. En nostres endintres, tantost li deíem «la donzella de les flors» com «la donzella pàl·lida» ja que de color era pobríssima. Blanca com un glop de llet, amb uns ulls esmortuïts però clars hauria semblat una visió, a no ser per la magrana mig oberta de sos llavis puríssims i el dringar argentí d'aquella seva veu cantadissa tant preuada, entre ses companyes de cor, que la consideravem dotada d'una gràcia especial que sols tenen els esperits selectes o be els àngels.

Cada matí, invariablement, la veíem i nosaltres a força de la costú, pla be que ho sabíem que a les sis, poc més o menys, en la temporada de la calor i a les set durant l'hivern, no hi mancava a l'immensa balconada seva coberta materialment de flors i fulles. I fins sabíem perquè hi anava i que hi feia, per haver-la experimentada moltes voltes. Avui, treuria unes fulles grogues i pansides, que li menyspreaven aquells geranis dobles; enveja de tot el barri; demà, adreçaria el brancam

esbarriat de les clavellines abrasades de foc; després escaparia per a fer-ne un bon pomell per damunt de la taula, unes roses que constituïen la seva predilecció, potser perquè eren blanques com ella, i tampoc s'oblidaria de lligar encaminant-lo pacientment aquell minúscol bri més atrevit que tots els altres, d'una enredadora capriciosa, que ella volia fer enfil·lar amunt, al voltant del vestíbul de la seva cambra, com un cinyell perfumat i verdejant...

Després, quan ho tindria tot ben arranjat a mida del seu gust, allavors vingui aigua damunt, aigua abundosa que ho revifés tot d'un nou esclat i vigoria, perquè quan vingués el sol a besar-les, trobés més fresques i més oloroses que les de les altres balconades del barri.

I cap-al·tard, quan el sol es retirava a la posta, tornaria a regar les seves enamorades, i una volta llestas 'hi sentaria al bell mig, per disfrutar-hi uns moments de repòs reconfortador, i mentre les seves lleugeres mans, irien brodant unes cortinetes per a la seva cambra blanca, del fons del seu pit tendrissim, com un esplai del cor—erm d'amor i de carícies—n'eixiria una cançó dolça i enamorada, talment un ritme d'ones acompassades...

I en aquells sublimes moments de quietud i d'ombra, esdevindria un trosset de cel, aquella immensa balconada rublerta de flors i fulles verdes...

I I

Aquell matí, un funest pressentiment ens feu llevar més de bon-hora. Durant la nit havíem somniat que «la donzella pàl·lida» era morta i havíem vist com tot un seguici de noies habillades de blanc portaven al fossar el seu cadàver. Això fou causa de què ens deixondíssim sobresaltats, punyits d'un sentiment íntim d'afecte envers la nostra amiga difunta, a qui sols conèxiem de veure-la i que fitant l'esguard inquiet per la finestra, volguéssim treure els vels a aquell negre enigma que pressentíem punyent.

Les portes de la seva cambra restaven barrades encara i com fos que malauradament nostre rellotge no funcionés, ens acabàrem de creure que seria d'una certitut amarga aquella terrible desgracia que ens havíem forjat en somnis.

Obrírem amb sobressalt el porticons abocant-nos defora. ¡Quin encís tenia en aquella hora el minúscul verger de «la donzella pàl·lida».

Les flors, eren totes dormides del dolç encantament de la nit—tràgica per nosaltres— i les xamoses roses blanques i l'esquerpa enredadora regalimaven, ploroses, dolls de perles, que devien ser tribut i santa recordança de la finida.

Pausadament—i quan més abstrets estàvem en la contemplació—s'alçaren unes boniques cortines calades i tot seguit vegérem aparèixer a ella, blanquíssima, radiant de llum i esplendorosa com una visió angèlica. Quedàrem esbalaïts; pensàvem presenciar la seva ascensió gloriosa al cel i ja ens imaginàvem veure fendir l'espai la seva ànima fosforescent i fulgurant de puresa, quan la realitat nua ens feu revenir a la raó fent-nos fer càrrec de la situació equivocada en què estàvem.

Ella, com de costum, reprengué amb una naturalitat encisadora, les seves tasques matineres, i nosaltres, ja més refets, poguerem altra volta contemplar-la a pler.

Vestia una bata senzillíssima i retllada blau-cel que li esqueia divinament i no portava mitjes deixant al descobert ses finísimes cames, també d'una blancor puríssima, cenyides únicament per les betes d'unes espadenyas que calçaven amb elegànciasospeus privilegiats de donzella mística.

La seva gràcia en l'expressió i en el gest, i la bondat imponderable que nosaltres sabíem que atresorava dins de l'ànima, ens avivaren el desig de fer-li a saber nostres il·lusions.

Decididament, aquella formosíssima «donzella pàl·lida» ens tenia encisats i trèmols de l'emoció d'establir-hi coneixença intentàrem dirigir-li unes paraules...

—Déu la guard, molt bon dia, senyoreta matiner!... — No sabém si de moment no es donà per enterada o be si efectivament estava distreta com demostrava, però lo cert és que al cap d'un ratet ens mirà compassivament, enrogida per la nostra franca salutació i amb el somriure a punt d'esclatar interrogà amb una candidesa insospitada:

— Que potser em saludava a mí?...

— A vostè, a vostè precisament... — i com fos que anés mirant-nos dolçament i condescendent i se li revifessin aquelles seves nines mortes, continuàrem —...I també, per a fer-li present la meua admiració per aquest bé de Déu de flors de les quals vostè tan amorosament té cura.

Ella restava en silenci, avergonyida, però amb graciosa i natural habilitat digué:

— Mai havia pensat que poguéssin cridar l'atenció de ningú les meves flors. Pobretes! Em creia que sols podien interessar-me a mí.

— Doncs ja ho veu, també els veïns trapacers s'hi fixen amb les coses maques. I no són solament les flors lo que més m'encanta no, hi ha una altre cosa al seu mirador que m'agrada molt més que elles i que em té completament encisat. Vostè que em sembla molt llesta oi que voldrà endevinar-ho? Digui!

—El canari potser!—saltà vivamen ella interessant-se.

—No; una altra cosa. Ja m'agrada ja aquest canari tan cantador, però vaja no és res d'això...

No ho encerta?... Escolti: A vostè no li ha agradat mai cap cosa que a més d'agradar-li l'emocioni?—

Va quedar una estoneta pensívola com cercant la solució, després ha esdevingut altra volta pàl·lida, potser més que abans i els ulls se li han entelat, però evadint-se destrament ha sapigut respondre:

—A mil Que sé jo!... No sabia com contestar aquesta pregunta! Ens és tan difícil a nosaltres, les noies, dir certes coses!!—i això últim ho digué tan baix baixet que fins dubtarem de si havíem fet be o no en declarar-li nostres afectes tan prematurament.

Compreniem perfectament que podia ressentir-s'en la seva ànima d'aquella declaració tant precipitada però el primer pas ja estava donat i no podíem tornar enrera; al cap i al fi no havíem fet altra cosa que dir el que verdaderament pensàvem d'ella. Sentiria ella altre tant per nosaltres? Ho ignoràvem encara.

En tant, seguíem indecisos baixos els ulls, sense mirar-nos, temerosos de descobrir-nos massa a fons, quan repentinament ella trencà un xamós clavell vermell, l'acostà als seus llavis febrsos i hi estampà un bes penetrant i llarg que feu estremir-nos.

Ens atrevirem a mirar-la allavors al temps que ella fent-se avant ardidament i decidida, va llençar-m'el dient-me i fugint:

—Es per vosté, únicament per vosté, aquest clavell!

Guàrdi'!! Guàrdi'!!...

I ja no la vegegrem més. Prenguérem el clavell i el besàrem repetides vegades, emocionadíssims, presos de la mateixa follia d'ella.

Com servariem aquella flor benaurada que era el més doç sí que podia dar-nos l'estimadal.

La tindriem sempre a la vista, estotjada dins el nostre llibre predilecte, com a penyora eterna que servaria el seu recort dins la nostra ment enamoradal.

Aquella flor, seria el primer esglaó d'una nova i abundosa vida d'amor, que gloriosameut s'iniciava per a nosaltres!...

Il·lustracions de Serra Massana

PERE PUJOL CASADEMONT

(Acabarà)

Vòs i les roses

*No us plauen les roses fora de llurs tanys,
però en porteu una sobre cada galta,
roses sense punxes, roses de tots anys,
que molt sovint deixen l'ànima malalta.*

*I és que amb altres roses no voleu contrast:
sabeu que les roses, que son poesia,
d'una mort amarga sofririen tast,
i tindrien sempre menys sobirania.*

*Perquè aquesta gent que guaita per tot
les roses de fulles ja no troba en falta;
troba més plaent la del vostre escot
i troba més bella la de vostra galta.*

ANGEL VALLS PUJOL

UNA JOIA ARQUITECTÒNICA A BARCELONA

L'ex-convent de Sant Pau del Camp, amb sos claustres mil·lenaris, estil llatí-bizantí, que malgrat ses reduïdes dimensions (15 metres en quadro) són d'una bellesa artística admirable

Clixès J. Ens

La
fotografia
artística

~

Hora
baixa

Clixè
R. Carcassona

LA RADIO- TELE- FONIA

1

No venim, des
d'aquestes pàgines,
a inaugurar una
secció tècnica sobre
radiotelefonía, ni

pretenim, amb mots incomprensibles, fer entendre, a qui no hi està versat, la definició o l'originalitat de les peces que componen els receptors i transmissors radiotelefònics; tot el contrari. Venim solament, a fer conèixer les aplicacions científiques, el fi cultural i recreatiu d'aquest invent que tant atrau i encanta.

Avui començarem per referir-nos a casa nostra. La instal·lació de la central Bell, al Hotel Colón, per radio-Barcelona, ha vingut a despertar l'afició a la nostra terra,—tot estant justament en el període de proves—car veiem la joventut, principalment, encantada davant als varis aparadors de les cases venedores d'aparells i accesoris de radi, anhelant, al ensems, l'oportunitat i la manera de montar el seu aparell receptor. Això dona una frissança per sentir, des de casa estant, els concerts diaris, i per có, l'individu, que ja té pensada la construcció del seu aparell, compra les peces soltes, se'l construeix, i, tot tinguent la satisfacció d'haver obtingut un resultat satisfactori del seu enginyós treball, s'encisa fruit, a

les hores de concert, les notes musicals que recull de l'espai.

El programa de Radio-Barcelona va complint-se, i tan aviat siguin acabades les proves per

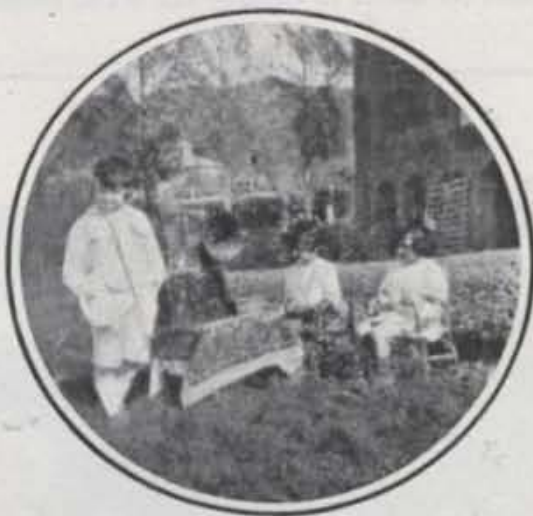
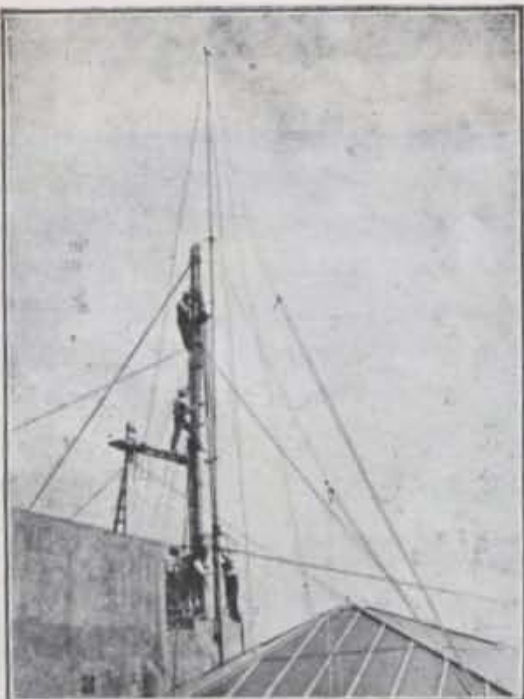
graduar l'onda a la longitud reglamentària de 325 metres, i completar-se la instal·lació, ben complicada per cert, vindrà la inauguració oficial.

Després, diàriament, sabrem les hores de concerts musicals, els temes de les conferències científiques que en dies determinats es donaran, i almenys una vegada la setmana, també po-

drem sentir els contes tradicionals i les cançons populars de vora la llar.

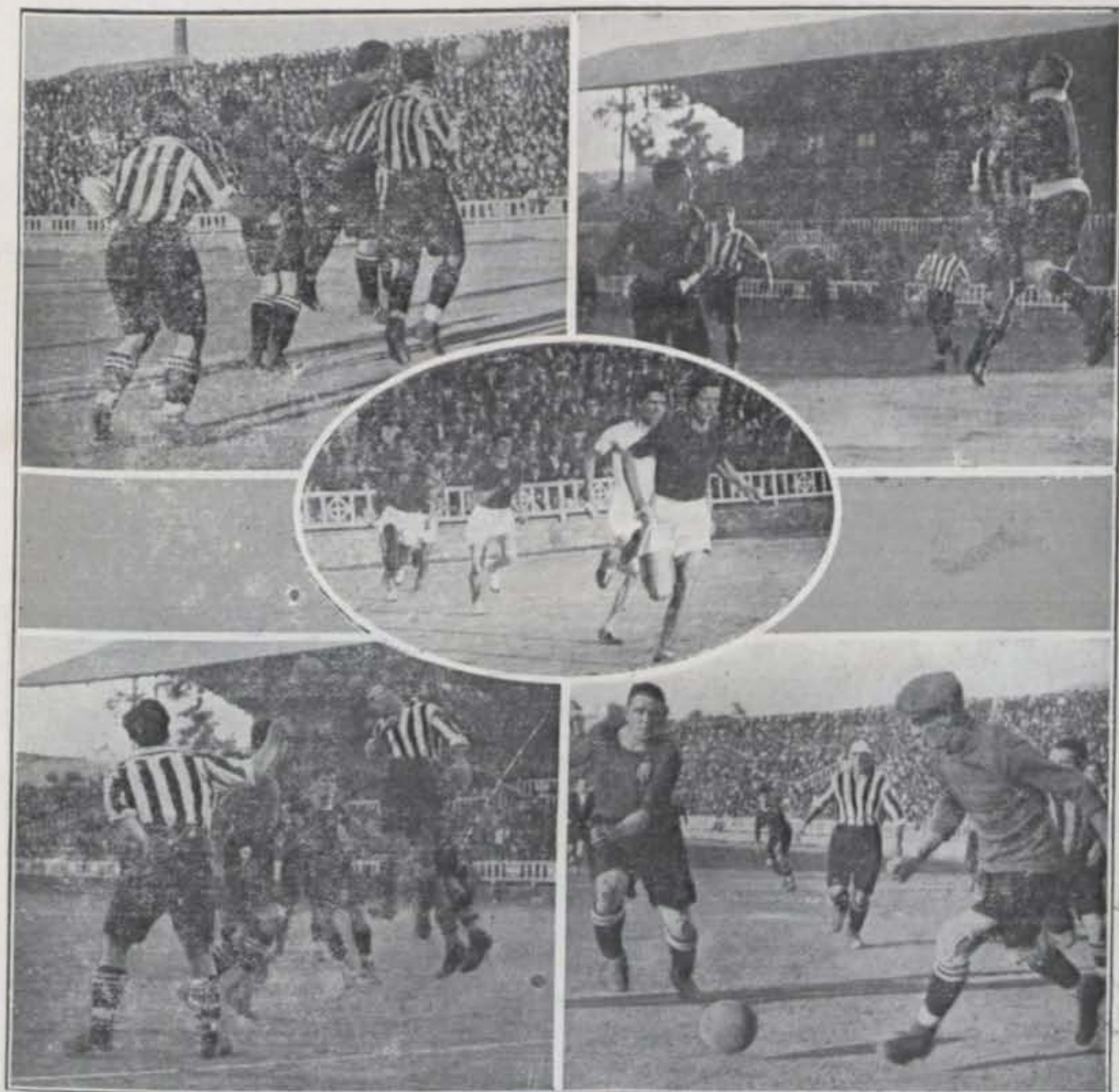
Avui publiquem les fotografies de les antenes montades al terrat de l'Hotel Colón i una mostra de les meravelles de la radiotelefonía al camp. En números successius publicarem gràfics de la central, de la instal·lació de micrófons i de l'estudi, que fins avui dia no hem donat a conèixer encara.

E. RIFÀ

INFORMACIÓ GRÀFICA

ELS ESPORTS

L'INTERESSANT PARTIT JOGAT AL CAMP DE LES CORTS (BARCELONA)
ENTRE EL F. C. BARCELONA I L'ATLHÈTIC, DE BILBAO.
A L'ÓVAL: CURSA A PEU DURANT EL DESCANS DEL PARTIT

(CLIXES BADOSA)

TEATRE CATALÀ

CAMINA QUE CAMINARÀS

'DIVERTIDA' I 'ATRAIENT COMÈDIA' EN 3 ACTES I 13 QUADROS,

D' EN JOSEP MARIA FOLCH I TORRES

FRAGMENT

del quadre IV "Camí de l'ermita es van trobar"

Janiquet.—Aquesta nit el somni ha estat com aquella cançó, aquella cançó que tan em plau perquè és una cançó mateix que una rondalla:

(*Recitat*)

«Si n'eren tres tambors
que en vénen de la guerra.
El més petit de tots
porta un ram de roselles...

Goita, com jo!

(*Recitat*)

Princesa que l'haurà
serà l'esposa meva...
No em donareu el ram
si el cor no em voleu pendre...

(*Mirant de sobte cap a l'esquerra*).

Quí arriba?

Surt la Princesa en cadira portable. Un portant per banda i vora la finestrella una dama de companyia, Donya Amanda.

Princesa (treient el cap per la finestrella)
- (*A la Dama*) Que es deturin, ara. Preneu repòs, vosaltres, portadors. I tu, Amanda, no veus allí un pobret?

La Princesa surt de la cadira i fa una passa vers en Janiquet. En veure'l fa un moviment de suspensió, després del qual dona la moneda d'or a Donya Amanda.

Té, dona-li per l'amor de Déu.

Donya Amanda (donant la moneda a Janiquet) —Té, per l'amor de Déu.

Dues escenes del segon i tercer actes, respectivament, de la més divertida

Janiquet (amb la moneda a una mà i el ram a l'altra s'atança a la princesa). - M'ho fas donar a mi, bona minyona?

Donya Amanda (esgarriada) Com li dius «bona minyona» si és la Princesa?

Janiquet.—De veritat? Be podia pensar-ho! (Flectant un genoll en terra) Oh, perdoneu, princesa.

Princesa.—No hi fa res. Força que m'ha plagut de sentir-me dir bona minyona. Ja veus el que té ésser princesa. Es aquest el primer cop que m'ho sento dir... Però, que cosa volies de mí? T'has sobtat tot d'un cop.

Janiquet.—El que volia dir-vos, damisel·la, és si era ben bé per a mi aquesta moneda d'or que m'ha donat aquesta dama.

Princesa.—I ben bé que és per a tu.

Janiquet.—Doncs, jo us en dono grans mercès... Però, sabeu princesa, mai no he captat. Prenc el que'm donen només quan m'ho he guanyat, i de vòs, damisel·la, ni guanyant-m'ho no en voldria diners per paga, que la millor paga ja fóra tenir el goig de fer-vos bon servei.

Princesa.—No l'heu sentit, Amanda?

Quina gentilesa en el parlar. Poc que s'adiu amb el vestit que portes. De quí ets fill?

Janiquet.—Soc fill del pare i de la mare, però son morts i ara no tinc més que el parastre.

Princesa.—I quin estat té del seu ofici que et fassi anar així pel món, essent tan gentil com ets?

Donya Amanda. (reprenent-la) Damisel·la!...

Princesa. (reprenent-la, també) Amanda!... que diéu?

(Silenci)

Amanda es retira un xic enllà

Janiquet.—El meu parastre no té cap ofici, damisel·la.

Princesa.—Es amo de terres, potser?

Janiquet.—No, damisel·la. El meu parastre és aquell que mai no té pa ni vi per donar. Per això vaig pel món per veure si el puc guanyar per ell i pels germans, el pa; perquè tots pateixen d'una malura que no els deixa treballar.

Princesa.—I tú, doncs, cerques feina.

Janiquet.—Que potser en tindrieu per a mi?

Princesa (Vacil·lant) — Déu meu... Si gosés...

Janiquet.—Què us passa, damisel·la?

Princesa.— Si gosés dir-t'ho.

Janiquet.—Goseu, goseu, si us plau.

Princesa.—Es que, el que jo voldria dir-te, el mateix podria ésser per a la teva felicitat que per la més gran desventura.

Janiquet.—Ja m'agrada!... No sabeu perquè, damisel·la? Perquè sembla talment de rondalla això que dieu.

Princesa.—Massa cert que és.

Janiquet.—I no m'ho voleu dir? Em feu estar amb una angúnia, si ho sabieu!...

Princesa.—T'ho diré, doncs. Vull dir del diamant preciós que va caure a la mare al fons del llac i que em deixà ella en testament al morir...

Janiquet.—Això ja ho sé, damisel·la. Si justament ja fa uns quants dies que vaig fent camí per anar al llac de Mirabentat per veure si puc trobar el diamant preciós.

Princesa (amb ingenu entusiasme) - De veritat? Oh, si podessis trobar-lol...

Janiquet.—Us plauria que fos jo qui el trobés?

Princesa.—Més voldria que fossis tu que no pas un altre; perquè... Que ho sé jo el perquè... (*Somniosa*)

Janiquet.—Doncs si és així que us ha de plaure ja no serà per l'afany de fer fortuna, sinó pel goig de plaureus que vull fer tot el que pugui per haver-lo.

Princesa (amb cert esfereïment) Oh, no, no! No hi vagis pas al llac de Mirabentat, pobre de tu... Com et dius?

Janiquet.—Janiquet pel que em volgueu manar.

Princesa.—Pobre Janiquet!

Janiquet.—I ben pobre que soc... Pe-

rò, perquè ho dieu d'un to tan trist, damisel·la?

Princesa.— Perquè... Escolta: és un secret que el pare no vol que el sàpiga ningú, perquè ningú no voldria anar al llac i el diamant seria perdut per sempre més.

Janiquet.—Si és un secret, per què me'l voleu dir, doncs?

Princesa.—Com podria estar-me de dir-te'l si hi va la teva vida!

Janiquet.—Goital La meva vida? I que pot tenir que veure la meva pobre vida en tot això?

Princesa (resolta) Que Déu em perdoni: És una cosa certa que de tots els que es llencen al llac per cercar el diamant de la reina, no en surt mai més cap. No més en sortirà, diuen, aquell que sàpiga per endavant en quin indret o en quin forat de roca el diamant es troba... Ho veus ara per què deia pobre Janiquet?

Janiquet.—Si que ho deieu bé, damisel·la. Però, ja m'ho va dir la bona fada: res no s'alcança sense perill ni sofriments.

Princesa.— Gosaries baixar al llac sabent el secret?

Janiquet (ben natural) I doncs?

Princesa.—I no et fa por morir?

Janiquet.—No és pas ben segur que hi mori. Tan incert és el morir com trobar el diamant.

Princesa.—Però i si fos lo primer?... Déu meu!

Janiquet.—I si fos que trobés el diamant, quina joia!

Princesa.—Perquè sigui així, t'enco-manaré a la Verge ara en la seva ermita.

Janiquet.—Per si n'hi volguessiu fer ofrena, em pendrieu aquestes flors, ma damisel·la?

Princesa.—De bona gana, Janiquet.

Janiquet. — Que Déu us ho pagui... Ara, si em volguessiu dir si és encara molt lluny el llac de Mirabent...

Princesa. — Ja no has de fer més que passar aquella serra per trobar-lo. (*Emocionada*) Però, no te'n vols des-dir?

Janiquet. — Seria com desdir-me de voler ésser feliç.

Princesa (commoguda) Doncs, escolta: A l'altra banda de serra hi trobaràs un bosc florit... Passa'l depressa sense mirar a un costat ni altre. Diuen que per allí corra una vella que dona la malaurança als que tenen el mal encert de veure-la.

Janiquet. — Això rail Tant com crec en rondalles, mai, mai no he pogut creure en bruixes...

Princesa. — És el que diuen... És al fons d'aquest bosc que veuràs verdejar

les aigües del llac que guarda el diamant... (*tremolosa*) Senya't tres vegades, Janiquet, abans de llençar-t'hi. (*Com per ella mateixa*) Quin dol si no en sortia més!... (*A Janiquet*) Que la Mare de Déu t'acompanyi.

Janiquet. — Que Ella us pagui les vostres mercès.

Princesa (A Donya Amanda) Seguim el nostre camí.

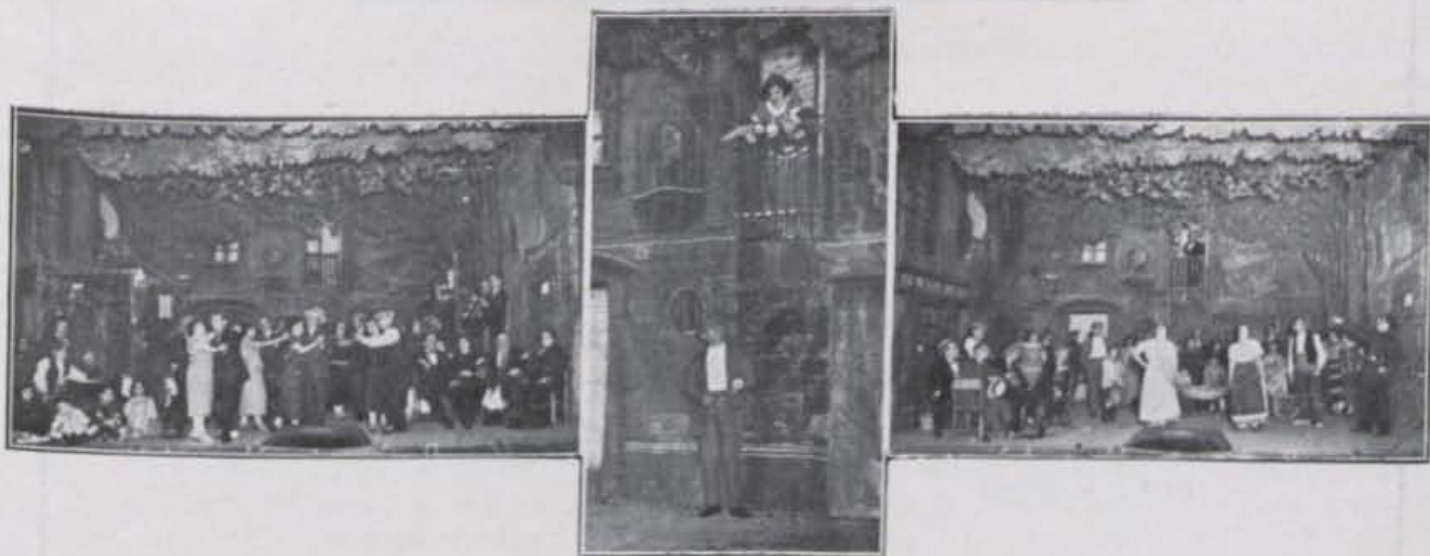
Donya Amanda. (Anant a obrir la portella de la cadira) (Reverenciosa) Damisel·la.

Janiquet. (genoll en terra) — Que Déu us doni bon camí.

Princesa. — Que Ell et beneneixi.

(*Se'n va la cadira i la Princesa li fa adéu per la finestrella.*)

“LES NOIES ENAMORADES”

Tres escenes del escalent sàinet en dos actes de l'Avell Artís *Les noies enamorades*, estrenat recentment al Teatre Català Romea

(CLIXÈS BADOSA)

Novembre

*Infatigable, nit i dia,
cava que cava el seu fossar;
no hi ha dolor ni hi ha alegria
que son treball pugui aturar.*

*La seva cara dolorida
porta la empremta del destí,
que és cada pas en eixa vida
aproximar-se al nou camí.*

*Deixant del món la gran químera
cerca la pau, la solitud;
cava el fossar, fita primera
del gran camí desconegut.*

JOAN MAS JUNYENT

(CLIXÉ CARCASSONA)

ELS NOSTRES FAVOREIXEDORS

Primera llista de SUBSCRIPTORS

Angel Valls Pujol, Badalona. — Isidor Irla, Barcelona. — Lluís Dalmau, Barcelona. — J. Solà-Segalés, Badalona. — C. Pruneda Balot, Badalona. — J. Utesà Batlle, Badalona. — Joan Prat Puigdueta, Badalona. — Francesc Cuixart, Badalona. — Sebastià Monés, Badalona. — Pere Verdaguer, Pvre., Vich. — Gracià Garriga, Malgrat. — Josep M. Font i Raventós, La Granada del Penedès. — Joaquim Horta i Cunill, Barcelona. — Quirze Estop i Puig, Sabadell. — Lluís G. Bover, Sellent de Montanissell. Lleida. — Joan Mauri, Badalona. — Martí Casals, Barcelona. — Joan Noguer, Premià de Mar. — Ramon Salom, Badalona. — Magatzems Catalunya, Barcelona. — Antonia Torrent Martori, Arenys de Mar.

Primera llista de COL-LABORADORS

Rafel Tasis i Marca, Barcelona. — Salvador Solà-Segalés Màs, Badalona. — Maria del Carme Nicolau, Barcelona. — Josep M. Font Raventós,

La Granaña del Penedès. — Josep M. Guàrdia, Barcelona. — Maria-Rosa Marimón, Barcelona. — Lluís G. Bover, Sellent de Montanissell. Lleida. — Francesc d'A. Giménez, Barcelona. — J. Costa i Pomés, Barcelona. — Carles Surribas, Barcelona. — Angel Valls Pujol, Badalona. — Casimir Pruneda Balot, Badalona. — Josep M. Ferrer, Vilanova. — Josep M. Boronat i Recasens, Barcelona. — Joan Marimón, Barcelona. — Josep Maria Alegret i Bau, Barcelona. — Rosalí Català, Tarragona. — Antonia Torrent, Arenys de Mar. — Domènec Perramón, Arenys de Munt. — Quirze Estop i Puig, Sabadell. — Joaquim Horta i Cunill, Barcelona. — Francesc Moragas, Barcelona - Sarrià. — Francesc de A. Forné, Barcelona. — Josep Ens, Barcelona. — Pere Verdaguer, Pvre., Vich. — Josep Aranòs i Casas, Barcelona. — Lluís Pallí, Barcelona. — Joan Porta Estany, Barcelona. — Pere Matalonga, Barcelona. — Delfí Dalmau, Barcelona. — Antoni Fargas Batlle, Barcelona. — Ramon Aramón, Barcelona. — Maria Lluïsa Asquerino, Barcelona. — Pack, Barcelona. — Joan Mas Junyent, Barcelona. — B. Delgàs, Barcelona. — Joaquim Segura Lanich, Santa Coloma de Queralt. — Joan Utesà Batlle, Badalona. — Lluís Jordà, Barcelona. — Josep M. Villalón, Barcelona. — Lluís Ardiaca, Barcelona.

La Direcció de JOVENTUT CATALANA afanyosa de divulgar aquesta Revista a totes les llars de Catalunya, ha ideat, i creu que tindrà ressò, el nomenament d'un

REDACTOR HONORARI

a tots els indrets de nostra terra, per tal de propagar ascencialment aquesta publicació i afermar-la cap a la més falaguera continuïtat. Per aquest motiu creu de necessitat assabentar-ho a tots aquells que, espontàniament, es creguin aptes per aital càrrec, pregant-los que consultin particularment aquest assumpte a la Direcció.

J o r n s d e t a r d o r

S'acostava el mes de novembre i la terra començava a sentir els calfreds i esgarrifances de l'agonia.

Havia arribat duent segons consuetud diades rúfoles i matinades de broma baixa, alternant amb qualque gebrada. El fullatge de color verd que adés cubria les branques nuoses dels arbres, s'havia tornat d'un color esgrogeït i terrós, desprenent-se al més lleu buf de la ventada, per a anar a confondre's amb la terra, encara xopa de les darreres plujes...

Talment al contacte de l'alè de la Parca malestruga, en arribar els dies grisos de tardor, la terra restava convertida en un immens cementiri puix ni s'oïen, com abans les cantúries melodioses de l'ocellada, ni la flaira sanitària de les flors embaumava l'ambient, ni alegrava nostra vista aquell bé de Déu de fruits i de flors que la Natura pròdiga ens ofrena, anyalment, durant la primavera i l'estiu...

Ja no s'oïen enlloc els sons alegres de la tenora, convidant-nos a puntejar la nostra dansa sagrada, ni el parlar joiós de donzelles i jovincels (com adés al tornar dels aplecs) embadalía tot el nostre ésser.

Havia arribat la tardor, precursora de l'hivern que s'atançava a passes gegantines, i un deix melangiós, planava arreu...

Els xiscles de l'oreneta, acomiadant-se de son niu, per a emprendre son anyal romiatge cap a les terres assolellades, donava més tristesa al quadro.

Els pagesos recullien els darres fruits de la mare terra; el vi bullia en les tines; el daurat forment i el sègol brú omplaven saques i canats; les riquíssimes trumfes geien al pregón de les sítges; les

grogues panotxes de blatdemoro, tot just espallonades, amagaven els sostres i ornaven les baranes dels balcons; les pomes clapejades d'or i grana, les sucoses peres, els ensucrats raïms, fruites de tota mena, havien estat recollides, puix calia evitar que s'ho mengés una fredorada primerenca, i ara ho arranraven per a conservar-ho les pageses aixirides, les baumoses flors camperoles, els àngels de la llar, les entenimentades mestresses catalanes, feinejadores i polides...

Encara çà i enllà, s'ovirava qualque figuera feconda, ofrenant-nos els seus fruits o bé alguna parra escaducera, de fruit tardà, més els arbres que s'anaven despellant de la seva rica vesta i l'humitat que als matins i vespres es ficava pels ossos, deien clarament la metamòrfosi que anava sofrint la naturalesa.

Bentost la neu i la gebrada cobririen, amb son mantell d'albor sens màcula, boscos, camps i masies, i la gent enfredorida hauria d'arraulir-se al voltant de la llar.

Per l'obaga frescal creuava un remat que infonia damunt totes les coses una pau d'ègloga. Un pastor taral·lejava una corrandia de caient popular. Darrera la muntanya més alta apareixia el disc argentat de la lluna i, a son entorn, com una gran ambosta de pedreria, una munició de fulgents estels. En els campanars dels pobles veïns, les clotxes sonores extremien l'aire amb les notes clares, dolces i melangioses del toc d'oració...

LLUIS G. BOVER

(Fragment de la novel·la social «La Dissortada» d'imminent publicació)

Aquest número ha estat passat per la censura militar

PER AL PRÒXIM NÚMERO:

Portada, (colors), Agudo Clarà.—El cel gris, Josep M. Guàrdia.—El cant de la nit, Fiedrich Nietzsche. Traduït per Rafel Tasis i Marca.—La dolor d'una amor, Carles Surribas.—Retrat de Carles Soldevila.—La donzella pàl·lida de les flors sagnants, P. Pujol Casademont. (acabament).—Poesia de Melcior Font.—Els bells jardins de Catalunya, clixès R. Carcassona.—La Radiotelefonía, (dues pàgines gràfiques) E. Rifà.—Modes de tardor.—Teatre català.—Els esports.—L'actualitat gràfica.—Els nostres favoreixedors (continuació).—Els llibres.—Les Revistes.—Correspondència.

Per a molt aviat

la formosa narració

D'EN JOSEP M. FOLCH I TORRES

DÉU EN LA CLOTADA

Amb il·lustracions d'En JOAN JUNCEDA

Propagueu

Subscriviu-se

Compren

JOVENTUT CATALANA

La Revista que mancava a Catalunya

PER A NÚMEROS SUCCESIU:

Els nostres amables amics. — Els artistes-prodigi del cinematògraf. — Àlbum de gentils damisel·les. — L'actualitat estrangera. — Concurs de contes. — Concurs d'ermites de Catalunya (fotografies). — Concurs de portades per a JOVENTUT CATALANA

AVIS DE LA DIRECCIÓ

La Direcció agrairà que tots els lectors de **Joventut Catalana** efectuïn llurs compres a les cases que anuncien en aquesta Revista

Fantasia

*Un dia vaig sentir-me enamorat
d'un troç d'ermot, lleument desnivellat,
de cara a sol ixent.
que guaita a la ciutat
i veu mitja sardana de blavoses
muntanyes ufanoses;
i pren el sol si es tebi o és ardent
i fins en l'esgarip, perdona el vent.
—Voldria viure aquí
vaig dirme, aixecant l'ànima alaltida.
O, quin refugi per mon avení,
serà la terra verge i adormida
per el repòs darrer d'aquesta vida.
Si un dia puc vestir-te galantment
i presentar-te com en casament,
em fondré dins la teva placidesa,
que apeteixo ardentment
per el racê amorós de ma vellesa.*

J. COSTA I POMÉS

Nota de novembre

*Com columnes vives de blavor obscura
els xiprers s'alçaven dins la solitud
de l'alta muntanya, de l'ampla planura
una tarda trista tota quietud.*

*El sol va amagar-se rera les muntanyes,
les boires de posta van tornar-se d'or,
i s'ompli el celatge de colors estranyes
i s'ungí la terra de fina rojor.*

*I quan el crepuscle pàl·lid obscuria,
va trencà el silenci, que imperava arreu,
la dolça campana de l'Ave-Maria,
i els llavis obrint-se pregaven a Déu.*

*I els xiprers immòbils talment recullien
dins el cementiri, remors que s'oïen:
l'eco melancòlic de serres i plans,
i les seves copes callades i altives,
cap al cel alçaren les pregàries vives,
cap al cel on neixen els estels germans.*

JOSEP M. FONT RAVENTÓS

Exclusiva dels Receptors **BELL**

**Aquesta casa ha subministrat la central
emissora de Radio-Barcelona instal·lada
a l'Hotel Colón**

En les audicions radiotelefòniques dels concerts internacionals i locals diaris,
es logra el millor resultat escoltant música amb un receptor de la universal-
ment reputada marca

BELL

N'hi ha de tots preus i distintes capacitats, construïts amb una màxima per-
fecció tècnica i fan oir els sons amb perfecta claretat i admirable modulació.
Els receptors BELL tenen les garanties d'un eficaç resultat.

Els llegidors de JOVENTUT CATALANA que vulguin construir-se
l'aparell receptor radiotelefònic per a sentir els concerts de Radio-Barcelona,
poden passar a recollir el llibret instructiu que regala la

CASA SUPREMA

Pelai, 56 : BARCELONA

Els que no vulguin construir-se'l poden adquirir-ne un, en el mateix establi-
ment a preu molt reduït.

Grans Magatzems

SANTA EULÀLIA

Carrers Boqueria, 1, 3 i 5,
i Cardenal Casañas, 2
BARCELONA

**Confeccions
i Novetats
per a Senyora**

**Sastreria per a Senyor i Nen
Camiseria i Gèneres de punt**

**Tenim els assortits extensíssims
en totes les seccions i els nos-
tres preus són molt reduïts**

**Nota: Tots els dijous a la tarda, de 4 a 7, regalem magnífiques
BOMBES als nens dels nostres compradors**